

NÉMETI ZOLTÁN

Amikor először öltél

Istent ölted meg
minden apró életben
rovarokban egerekben
hangyabolyban
macskakölykökben
ezt tanultad
emberi intézményekben
a gyors gyilkosság
és a lassan öló
lelkiismeret
tiszavirág szemesztereiben
már hét millió
könnyedén eltékozolt
magyar magzat
van a kontónkon
mind libbenő szellő
színes árny
ők lesznek bíráink
az Armagedon hajnalán

Az igazság mindig fáj

csobogó patak vizébe
merítéd kezéd
így mossa el bűneid
medrében súlyos kövek
hallgatnak hibáidról
azokat magadnak
kell megtisztítanod

lelkedet mohaként borító
műveletlenségtől
amivel megítéltél
más írókat költőket
üres porhüvelyed
televíziók fecsegésével
tölti ki lelkiismereted
vakfoltjait
súlyos harminc
ezüstpénz
zsebedben a csönd
vérző fájdalmas stigma
tenyeredben az igazság

Hadak útján

Hányszor adtál korty vizet
A megfáradt vándornak
Hányszor tetted félre kardod
És szentelődtél lantodnak
Hányszor kötöttél sebeket
Vérző lelkű idegeneknek
Hányszor nyertél vesztettél
Utat adva a könnyeknek
Hányszor mondtad elég volt
Mondj nemet a halálnak
Hányszor dobtad életed
Keresztbe keresztfájának
Hányszor kell még megszületned
Bölcsességet gyűjteni
Hányszor kell még megbüntetned
Önmagad majd felejteni...